

[Niels Westerby.]

realitetsforhandlinger om en kildeskat? Hvis nu udvalget kommer til det resultat, at efterspørgelsespresset er det centrale, det, der må dæmpes, vil så venstre gå med til at gennemføre en strammere finanspolitik end den, der blev gennemført i januar? Kan man forvente en virkelig beredvillighed fra venstres side på disse punkter? Har venstre fået en smidighed i sindet, en omstillelighed, så man virkelig kan få ført noget ud i livet, eller skal vi bare have dette træge bordtennis-spil, hvor bolden går frem og tilbage og man er enig om, at vi har inflation her i landet, og oppositionen siger, det er regeringens skyld, og regeringen siger, det er en træg oppositions skyld? Er der tale om, at man virkelig vil gå ind i noget reelt?

I øvrigt mener jeg slet ikke, at den opgave, der er stillet fra venstres side, at regeringen skal komme med en inflationsplan, er den helt sunde og rigtige fremgangsmåde. Liberalt centrum vil meget gerne medvirke til at hæmme prisstigninger og inflation, meget gerne, men man kan ikke også dette var rigtigere end bare at prøve at spille dette spil, hvor man siger til regeringen: kom med en antiinflationsplan. Mine erfaringer i det høje ting har efterhånden lært mig, at det er meget sandsynligt, at ligegyldigt hvad regeringen kommer med, så vil venstre sønderlemme det, kritisere det sønder og sammen og sige: det duer ikke. Derefter vil regeringen sige til venstre, at nu bør venstre komme med en plan mod inflationen, og så vil regeringen sandsynligvis sønderlemme det og sige: det duer ikke. På den måde kommer vi ikke ud af stedet.

Hvorfor prøve at kaste ansvaret over på regeringen, der kaster det tilbage til oppositionen, så vi ikke kommer ud af stedet? Hvorfor ikke prøve i stedet at trække på samme hammel, starte en ædel kappestrid, simpelt hen sige, at nu skal alle partier i det høje ting prøve at komme med et forslag til en antiinflationsplan? Hvorfor ikke f. eks. ændre venstres forslag til folketingsbeslutning og sige, at efter at det af departementschef Erik Ib Schmidt ledede udvalg har afgivet betænkning, opfordres samtlige partier til, inden der er gået en måned, at komme med forslag

til bekæmpelse af inflationen eller prisstigningerne, således at vi kan få en sund og ædel kappestrid imellem samtlige folketingets partier om, hvordan vi skal bekæmpe inflationen? Hvorfor ikke lægge alle vore gode tanker sammen og få gjort noget virkeligt ved det, i stedet for at vi fortsætter med det politiske ping-pong-spil, som vi i den senere tid har haft alt for meget af?

Til sidst vil jeg gerne advare imod, at man begynder at koble skattereformforhandlingerne og antiinflationsplan sammen. Jeg ved godt, at det er ikke gjort endnu, formelt i hvert fald. Jeg tror, vi skal se de to ting hver for sig og få sat fart på begge dele, men ikke prøve på at koble dem sammen, så det hele bliver til en uløselig gordisk knude.

Et par af de ærede ordførere — det var hr. Jørgen Jensen og også hr. Henry Christensen — var inde på spørgsmålet om de offentlige udgifters stigning. Det er rigtigt, at de offentlige udgifter er steget i det sidste par år, og det er også rigtigt, at når de offentlige udgifter er steget, må man holde igen på det private forbrug; ellers får man inflation. Men det er jo hultale at stå op og sige, at de offentlige udgifters stigning er årsagen til inflationen; når man selv har været med til det.

Vi har lige haft tredje behandling af finansloven. Det er ikke mere end en uge siden, den blev vedtaget af bogstavelig talt samtlige partier; et par enkelte partier undlod at stemme, men det var ikke venstre eller de konservative, og det var ikke regeringspartiet. Og hvad skete der dér? Man vedtog i skøn samdrægtighed finansloven. Man var altså enig. Jeg indrømmer, at forud havde der været nogle små kruseduller; der havde været et levnedsmiddelinstitut her og lidt tanker fra det ærede medlem hr. Thestrup dér; det drejede sig om 5 eller 10 mill. kr. hist og her, men om selve niveauet for de offentlige udgifter var der jo enighed. Der var fuldstændig enighed om selve hovedposterne i finansloven, det var kun nogle få poster hist og her, man ved nogle ændringsforslag ville ændre lidt ved. Det vil med andre ord sige, at den offentlige udgiftspolitik i realiteten er fastlagt af folketinget i fællesskab. Det kan dreje sig om ganske få millioner, der skiller, og så er det ikke helt rigtigt at sige, at man kan